

Dopis generálního představeného, P. Louis Lougena, OMI, u příležitosti slavnosti Neposkvrněného početí P. Marie 8. prosince 2013

Ať na vás na všechny, milí bratři obláti a asociovaní, sestoupí na slavnost Neposkvrněného početí P. Marie požehnání našeho Pána. Tímto nádherným svátkem zahajujeme naše Oblátské triennium a vstupujeme tak do období očekávání a příprav. Máme teď všichni na mysli rok 2016 a dvousté výročí rozhodnutí sv. Evžena shromáždit kolem sebe skupinu misionářů, kteří by hlásali evangelium těm nejpouštěnějším z Provence.

Životodárná služba

Na zahájení tohoto oblátského triennia bych rád zaměřil vaši pozornost k jedné životodárné službě: povolání nových členů k tomu, aby se připojili k naší kongregaci jako kněží a bratři. Dělán to nejen z důvodu neodkladné povinnosti přivádět do naší kongregace neustále nové síly, ale také proto, že mě především mladí obláti z různých částí kongregace během mých návštěv naléhavě žádají, abych o této otázce ke kongregaci promluvil. Jak dokazuje i dopis mladých oblátů z Latinskoamerické konference z února 2013, aktuálnost tomuto požadavku dodala i dvě setkání oblátské mládeže, kterých jsem se účastnil (Malaga 2011 a Aparecida 2013).

Potřebné charisma

S velkou radostí na tento požadavek odpovídám a potvrzuji nezbytnost této služby v každé části naší kongregace. Slibuji absolutní podporu mou i ústředního vedení, stejně jako celé generální správy každému, kdo se snaží zvát mladé, aby se u nás Misionářů oblátů P. Marie Neposkvrněné stali bratry či kněžími. Dělán to nejen proto, že jsem zneklidněný úbytkem členů naší Kongregace, ale především proto, že dobře vidím, kým v Církvi jsme, a jak životadárná je naše přítomnost pro chudé. Jsme zapálení charismatem, které je uvnitř Církve jedinečné a speciální: činí nás velmi blízkými chudým, opomíjeným, zapomenutým, lidem, které společnost ignoruje, a lidem, kteří se necítí Církví přijati. Ukazujeme světu Ježíšovu velmi lidskou tvář, plnou soucitu a solidarity. Odvážím se dokonce říct, že naše charisma se nachází v srdci Církve, a tedy v srdci samotného evangelia. Byli bychom ledabylí, kdybychom i nadále s nadšením a s odvahou nevybízelí mladé k tomu, aby žili jako zasvěcení řeholníci a misionáři, kněží a bratři, uvnitř našeho charismatu. Nezáskal si snad papež František svět tím, co dělají obláti už 197 let?

Není to k újmě jiných povolání

Někdy cítím ze strany oblátů jisté obavy. V první řadě někteří pociťují v potvrzení jedinečnosti povolání k řeholnímu životu snižování hodnoty laického povolání. Přesto ale v naší situaci toto nebezpečí nevidím. Jako obláti jsme vždy pracovali pro povolání v tom nejširším slova smyslu. Máme

dlouhou a hrdou historii naší práce s laiky: pomáhali jsme jim objevovat jejich legitimní službu a také se jí chopit, ať už v Církvi nebo ve společnosti. Pracovali jsme s manželskými páry, se svobodnými, s laickými misionáři, s oblátskými asociovanými. Nemyslím si, že jde o to stavět obě povolání, povolání k řeholnictví a k laickému životu, proti sobě. Vyzývám nás k tomu, abychom uvažovali a jednali tak, abychom tato povolání brali společně a každé zvlášť pro to, co je. Obláti vždy pečovali o obojí: o formaci a účast laiků v Církvi a o starost o službu a budoucnost naší kongregace tím, že k nám budeme zvat zvláštním způsobem nové členy. Jde o dvě doplňující se povolání, která spolu nesoutěží. Naše služba zahrnuje dva aspekty: pomoci laikům, aby rozlišili své specifické povolání, a zvat mladé, aby se stali kněžími a bratry misionáři podle charismatu sv. Evžena.

Někteří obláti, kteří pro povolání pracují, říkají, že jejich služba spočívá v tom, aby pomohli nalézt každému to jeho vlastní povolání, ale že doteď si nikdo nezvolil stát se oblátem! Bylo by ale vážným opomenutím z naší strany, kdybychom omezili službu povolání na to, že pomáháme mladým v přípravě na manželství, na život jako svobodní nebo na život profesní, aniž bychom je aktivně povzbuzovali k tomu, aby brali vážně v potaz i variantu kněžství nebo bratrského stavu u oblátů. Musíme mladým, se kterými pracujeme, pomáhat k tomu, aby si jasně uvědomili, jak je jejich křest předurčuje ke službě v Ježíšově jménu, a to i nad rámec kanonické struktury kněžství a řeholního života; ale budeme jim sloužit opravdově a v plnosti jen tehdy, pokud je budeme vyzývat i k tomu, aby se sami sebe ptali, jestli nejsou povoláni k řeholnímu životu nebo ke kněžství. Řeholní život a kněžství jsou výzvou, pozváním. Tak tomu bylo už od Ježíšových časů a je tomu tak až dodnes. Musíme zvat... ve svobodě, s jemností, ale musíme zvat. Pozvání člověka nenutí; je to dar, který vzbuzuje vděčnost.

Není to ani k újmě našeho poslání u nejchudších

Druhou obavou některých oblátů je riziko vložit síly a personál do hledání povolání, a opomíjet tak naše poslání u chudých a jejich potřeby tím, že se uzavřeme do sebe samých. I když je pochopitelné, že se veškerá energie zaměřená na nás samotné může zdát být jen k naší službě, skutečnost po nás vyžaduje, abychom se dívali víc dopředu. Bez nových členů dlouho nepřežijeme, a chudí tak našeho charismatu nebudou moci využívat. Na druhé straně zvat nové členy k tomu, aby se stali součástí naší rodiny, znamená věřit v naši budoucnost a v důležitost naší práce a naší služby. Když rodina přestane věřit v budoucnost, přestane také přijímat nové životy. My ale věříme, že tvoříme rodinu, která je do svého lůna hodna přijímat další lidi. Věříme, že náš život za to stojí. A věříme, že máme budoucnost. Potřebujeme otevřít dveře nové síle, s radostí a důvěrou. To je další příklad „jednoho i druhého“. Musíme se vydávat pro svou misi u těch nejopuštěnějších, ale i tím, že své síly a personál věnujeme hledání mladých lidí, aby naše poslání, které je v Církvi tolik potřebné, mohlo pokračovat.

Máme ještě víru?

Existuje zásada, která říká: *Každá kongregace má takovou budoucnost, jakou si zaslouží!* Myslím si, že my jako kongregace budoucnost máme a že naše smrt není rozhodnuta Bohem ani okolnostmi. Zemřeme tehdy, pokud nebudeme už věřit tomu, že Boží Duch je schopen pohnout srdcem mladých, a pokud nebudeme už věřit tomu, že naše charisma je důležité pro chudé, pro Církev a pro svět. Zemřeme, pokud nebudeme už věřit ve štědrost mladých mužů a v jejich touhu po službě, po vydání se, po souhlasu k sebeobětování. Zemřeme, až přestaneme věřit v sílu evangelia, ve štědrost mladých, v hodnotu našeho charismatu, v sebe samé. Myslím, že když tvrdíme, že mladí už nejsou schopni

nechat se přitáhnout mocí Slova a Ježíšovým životem, tak je to znamením toho, že jsme se příliš sekularizovali a že jsme ztratili víru.

Myslím, že když s přílišnou lehkostí citujeme statistiky a sekularizaci jako důvody, které vysvětlují proč tak málo mladých odpovídá na výzvu stát se misionáři kněžími a bratry, projevujeme svou malověrnost. Nevěříme už na moc Ducha probudit nové členy? Myslíme si, že evangelium už nefunguje? Když k nám přestaneme zvat mladé kvůli statistikám a sekularizaci, přispíváme svým podílem k naplnění našeho vlastního proroctví, podle něhož se už žádný mladý člověk o náš životní styl nezajímá. Budeme tedy opravdu mít takovou budoucnost, jakou si zasloužíme. Ale naše víra nás vyzývá k tomu, abychom žili hlouběji, jednali jinak a rozhodli se být spíš proroky než beznadějci. Všichni a každý oblát zvláště jsme povoláni k tomu, abychom zpochybnili statistiky a sekularizaci a šli dál s vírou, abychom zvali mladé k tomu, aby se rozhodli pro alternativní a radikální způsob života. Promeditujme si slova konstituce č. 52: *«Ježíš nikdy nepřestává povolávat ke svému následování a hlásání svého království.»*

I v těch částech, kde je ještě povolání dostatek

Nepíši vám jen proto, že si dělám starosti o ty části naší kongregace, kde jsou povolání jen řídká nebo nejsou vůbec. Tam, kde je povolání dost (a je to v různých částech světa), nesmíme tento dar brát jako samozřejmost. I tam musíme mít pastorační povolání solidně organizovanou, schopnou předkládat návrhy, zvat mladé a pomáhat jim rozlišit jejich povolání a formovat je ve víře. Někdy jsem opravdu zneklidněn naší velkou pasivitou, s tím, že jsme spokojeni přijímat jednoduše jen ty, kteří k nám sami přijdou, aniž bychom si vytvořili organizovanou pastorační povolání, která aktivně plánuje, která zve a doprovází mladé muže v jejich rozlišování misijního povolání. Ty části kongregace, které ještě přitahují nové členy, riskují, že se v této situaci uvelebí, a dokonce se mohou za povolání přestat i modlit. I tyto části se musí hodně modlit, aby tak Bohu za nové členy děkovaly a aby prosily Pána o povolání v solidaritě s těmi částmi, které jsou v tomto ohledu ve vážných obtížích.

«Co udělal náš Pán, Ježíš Kristus?»

Čemu se můžeme od Ježíše naučit? Ježíšův život vykazoval integritu bez jakékoli trhliny: svým životem svědčil o radostné novině, kterou hlásal. Ježíš byl mužem modlitby: žil ze svého hlubokého společenství s Abba, svým Otcem. Před výběrem svých učedníků se, veden Duchem, modlil a nás vyzývá k tomu, abychom se i my modlili za dělníky na misii. Ježíš povolal další muže jménem, aby s ním byli, aby ho následovali a aby je formoval. Nemůže být právě toto rámcem pro naši službu pro oblátská povolání? Náš život musí svědčit o radostné novině, kterou hlásáme, a tím odpovídáme na výraznou výzvu Generální kapituly z r. 2010 o „obrácení“. Musíme být muži modlitby, kontemplativní, v milujícím společenství s Otcem, Synem a Duchem. Musíme se za povolání modlit. (Nedávno řekl papež František, že pastorační povolání je spíš pastorační kolen, modlitby než strategií a programů). Musíme volat mladé muže jejich jménem, zvat je k tomu, aby následovali Ježíše jako Misionáři oblátů P. Marie Neposkvrněné.

Tento způsob není vůbec snadný a nepřináší rychlá řešení. Potřebujeme spoustu trpělivosti, víry, modlitby a oblátské vytrvalosti. Jednotlivé části se musí neustále povzbuzovat ve vůli přijímat mladé, respektovat je, být pozorní k celistvosti jejich osoby, odvážní ve způsobu pozvání a předkládání našeho způsobu života a misijní služby společné všem oblátům dané části. Musíme je zvat k tomu, aby

se modlili a spolu s námi sdíleli svou víru. Ať už jsme v prostředí, kde si jen málo mladých volí řeholní povolání, nebo v prostředí, kde se povolání stále ještě rodí, musíme zaměstnávat personál na plný úvazek a vydávat dostatečné finanční prostředky na to, aby se vytvořila seriózní, uvážená a organizovaná pastorece povolání.

S mladými, kteří jsou jiní než my

Často je situace dnešních mladých lidí velmi odlišná od té naší, zvláště pokud jsme z jiné generace. Je dost dobře možné, že se nás mladí vyptávají např. na náš řeholní oděv. Můžou po nás vyžadovat modlitbu růžence nebo výstav Nejsvětější svátosti. Mají svůj vlastní způsob jak sjednocovat péči o chudé, otázku spravedlnosti, životního prostředí se zbožností a těmi nejtradičnějšími znaky katolictví. To může způsobit i to, že se někteří z nás nebudou s mladými cítit ve své kůži. Ale naše osobní pohodlí tu není vůbec důležité: musíme se povznést nad naše oblíbené eklesiologie a přijímat mladé, naslouchat jim, učit se od nich, a pokorně jim pomáhat v putování v duchu dnešní Církve. Nemůžeme po nich chtít, aby měli stejnou spiritualitu jako my, zvláště pak na počátku. Klíčovou věcí je přijmout je, vydat se s nimi na cestu a vyjít přitom z toho bodu, kde se nacházejí oni, s láskyplným pohledem po Ježíšově vzoru.

Misie u mladých a pastorece povolání

Když zveme mladé lidi, aby se zajímali o náš oblátský život, musíme si vzpomenout i na úzké pouto mezi naší službou u mladých a službou laikům. Tyto dvě oblasti jsou přirozenými místy, kde je možné se s mladými aktivními katolíky, kterým můžeme navrhnout náš styl řeholního a misijního života, setkat. Nepoužíváme tyto služby jen k získávání povolání, ale tato místa jsou jednoduše logická: tam je možné se setkat s mladými, kteří přistupují ke svátostem, kteří aktivně prožívají svou víru a snaží se ji rozvíjet. Obláti, kteří se na formaci a výchově mladých a laiků podílejí, by měli být šťastní, když mohou mladým předat pozvání k tomu, aby strávili nějaký čas v naší komunitě, aby se zúčastnili povoláňových duchovních cvičení nebo aby s námi prožili nějaký čas při našem poslání atd. Musíme být jako Ježíš aktivní a povolávat další mladé k následování Krista jako Misionáři obláti P. Marie Neposkvrněné.

Obrátit se, modlit se, doufat...

Ted', když zahajujeme Oblátské triennium, vás žádám, abychom kontemplovali a následovali pastoreci povolání tak, jak ji praktikoval Ježíš. Všichni potřebujeme pracovat na svém obrácení v pěti oblastech našeho řeholního misijního života (srv.: dokument „Obrácení“ Generální kapituly 2010), abychom tak byli celiství ve víře, v následování Ježíše. Potřebujeme se tedy v našich místních komunitách a našich správních částech více modlit, a prosit tak Boha, aby nám poslal nové členy. Vyzývám vás k tomu, abyste ve své vlastní části uvažovali nad otázkou povolání. Prosim vás, abyste to dělali jako muži víry, aniž byste se při tom nechali rozdrtit statistikami, demografickými údaji a sekularizací. Jak dobře víte, naděje se nedívá nejprve na statistiky, aby si pak vytvořila úsudek. Naděje se spíš dívá na evangelium a čeká, až se statistiky změní!

Za organizovanou pastoreci

Vyzývám každou správní část, aby pastoreci povolání zorganizovala. Musíte trvat na tom, že každý oblát je za povolání zodpovědný, ale přesto je třeba vybrat jednoho obláta – kněze nebo bratra, který

bude pastorační povolání koordinovat na plný úvazek. K organizaci pastorační povolání a k formaci rozlišování, které doprovází přijímání nových členů, mohou být na počátku užitečné Generální normy Oblátské formace: *«V každé správní části kongregace je naléhavá potřeba dobře organizované pastorační povolání. Ta obsahuje dva druhy služby: 1) seznamovat druhé s oblátským charismatem a 2) doprovázet kandidáta až do vstupu do prenoviciátu. I když se každé z těchto dvou služeb věnují obláti „specialisté“, každý oblát je povolán k tomu, aby vykonával tu první z nich, ale každý oblát se také může cítit povolán k té druhé (srv.: P 53a) (GNOF, p. 19 # 79).* A toto je velmi konkrétní výzva k obrácení v souladu s Kapitulou z r. 2010.

Panna Maria Neposkvrněná je vzorem a ochránkyní našeho zasvěceného života (K 13). Svěřme ji své přání pracovat intenzivněji, abychom tak mohli prostřednictvím služby povolání založené na modlitbě i nadále zvat nové členy k připojení se k naší kongregaci. Důvěřujme při tom v její přímluvu a její pozornost plnou něhy.